

Ο ποιητής Μίμης Σουλιώτης ως πανεπιστημιακός δάσκαλος

Τριαντάφυλλος Η. Κωτόπουλος

Καθηγητής Δημιουργικής Γραφής και Νεοελληνικής Λογοτεχνία, Π.Δ.Μ.

Αντί Εισαγωγικών

*Η σάρκα έγινε σελίδα
το δέρμα χαρτί
το χάδι έννοια αφηρημένη
το σώμα καινούρια θεωρία του ανύπαρχτου.*

Δεν είναι στίχοι του Μίμη Σουλιώτη αλλά της Κατερίνας Αγγελάκη Ρουκ, την οποία ο ποιητής θεωρούσε ως τη σημαντικότερη σύγχρονη ποιήτρια. Στην ποίησή της, όπως και στο Σουλιώτη κυριαρχεί η «σωματικότητα» με την υλική της υπόσταση και την υπαρξιακή της διάσταση.

*Δε θέλω να πεθάνω!
Έτσι. Χωρίς ιδιαίτερο λόγο.
Δε θέλω.*

Θα γράψει κάπου αλλού η Ρουκ. Πριν από 10 χρόνια πέθανε, έτσι χωρίς ιδιαίτερο λόγο, ο σημαντικότερος ποιητής της Φλώρινας - δύσκολα θα υπάρξει άλλος σαν κι αυτόν.

Νιώθω την ανάγκη να εκφράσω δημόσια τις ευχαριστίες μου στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Φλώρινας για την πρόσκληση. Ιδιαίτερα στην Ηλέκτρα Πιτόσκα, σπουδαία και αγαπημένη συνάδελφο. Επίσης, στην Πρόεδρο τη Βασιλική Μούζα. Χαίρομαι που συνυπάρχω με τη Δότα Σαρβάνη και με την Κωνσταντίνα Καραμπατάκη. Χαίρομαι για την Αγγελική Πεχλιβάνη. Τον αγάπησε και τον τίμησε – η κοινή μας δουλειά *Μίμης Σουλιώτης. Ο ποιητής των στιγμών και των λέξεων* είναι το μοναδικό βιβλίο, μέχρι στιγμής εύχομαι, που επιχειρεί με επιστημονικό λόγο να προσεγγίσει την ποιητική του. Τη ευχαριστώ που μου πρότεινε τη συνεργασία και με παρακίνησε να το συγγράψουμε. Και πρέπει να τονιστεί εδώ ότι και η πλειονότητα των άρθρων που έχουν συγγραφεί μέχρι σήμερα για το έργο του εδράζεται σε μια βιωματική, μυθοποιητική και αρκούντως ενοχλητική βάση.

Για να αγαπήσεις την ποίηση πρέπει να διαβάζεις πεζογραφία. Επιτρέψτε μου, λοιπόν και μία αναφορά στον Ισίδωρο Ζουργό, τον οποίο θεωρώ τον σημαντικότερο δημιουργό μυθοπλασίας των ημερών μας εν Ελλάδι.

Η αρχή του 1995

Η αρχή της γνωριμίας μας χρονολογείται το 1995, όταν και διορίστηκα με «δυσπρόσιτη» τριετία στο Γυμνάσιο Λαιμού στις Πρέσπες. Μόλις είχα ξεκινήσει την εκπόνηση της διδακτορικής μου διατριβής με επόπτη τον Καθηγητή μου στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Ερατοσθένη Καψωμένο. «Θα πας να βρεις έναν φίλο μου», μου είπε. «Τον γνώρισα κοσμοπολίτη και δεν κατάλαβα ποτέ γιατί κρύφτηκε στη Φλώρινα», συμπλήρωσε. Το έκανα. Τον συνάντησα ως Διευθυντή της Βιβλιοθήκης. Βγήκαμε έξω να καπνίσουμε πριν προλάβω καλά καλά να του δώσω τους χαιρετισμούς του Καψωμένου, προσφέρθηκε να αγοράζει βιβλία που θα χρειαζόμουν, ιδιαίτερα τα αγγλόφωνα, χάρηκε πολύ που έγραφα κι εγώ ποίηση, μου υποσχέθηκε συνεργασίες με το σχολείο. Τα τήρησε όλα. Κάναμε και ραδιοφωνικές εκπομπές με τα παιδιά των Πρεσπών να διαβάζουν και να συνομιλούν για την ποίηση. Με μάγεψε από την αρχή και χάρηκε που συμφώνησα μαζί του πως όποιος δημοσιεύσει ποίηση, αφού εκλεγεί ή έστω διδάξει στο Πανεπιστήμιο, δεν είναι κανονικός ποιητής. Μου χάρισε τη *Βαθιά Επιφάνεια*. Θα τον καταλάβαινα σιγά σιγά. Θα μου έλεγε για την επιλογή της Φλώρινας αργότερα και θα μου εξηγούσε πως και την αγαπούσε αλλά και γύρισε σε αυτήν για λόγους βιοπορισμού. Γιατί είναι καλές οι εκ των υστέρων μυθοπλαστικές εκδοχές για τον Σουλιώτη που επέστρεψε για να περιδιαβαίνει με το τσιγάρο στο στόμα παραπλεύρως του Σακουλέβα σε βραδιές που το σινιάκι θα σκηνοθετούσε μια Φλώρινα εξόχως ερωτικής, αλλά οι ποιητές και οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι βιοπορίζονται κιόλας.

Την επιλογή του πάντως αυτήν το ποιητικό του έργο την «πληρώνει» ακόμη, καθώς δεν έχει τύχει της σοβαρής μελέτης που του πρέπει. Να αναφέρω ενδεικτικά ότι σε διατριβή της Μαρία Ψάχου το 2011 για την ιδεολογική και αισθητική διερεύνηση της ποιητικής γενιάς του '70 του αφιερωνόταν μόλις 10 σειρές. Προς τιμήν της η ίδια σε μεταξύ μας επικοινωνία μου παραδέχθηκε πως δεν βρήκε πολλά πράγματα γι' αυτόν και προφανώς τον αδίκησε και πως σε μεταγενέστερη έκδοση της διατριβής σε βιβλίο θα συμπλήρωνε πολλά. Δεν ξέρω αν το έκανε. Από τη μια λοιπόν η παραγνωρίση του έργου του από την άλλη οι μεθοδολογίες αγιοποιητικών του παραναγνώσεων.

Ήταν διαφορετικός από αυτούς που συνήθως κάνουν πανεπιστημιακή καριέρα. Δάσκαλος που παρέδιδε ιδιαίτερα μαθήματα με τους μαθητές του στην αίθουσα του... αυτοκινήτου του περιφερόμενου στην παγωμένη Φλώρινα. Επιμορφωτής φιλολόγων χωρίς σημειώσεις, επιμελώς συραμμένες, αλλά με λόγο μοναδικό και ματιά διεισδυτική που ενέπνεε και άλλα πολλά. Το 1998 θα αναλάμβανε την επίβλεψη της διπλωματικής εργασίας της συζύγου μου και οι σχέσεις μας θα αποκτούσαν πλέον «οικογενειακές» βάσεις. Την ίδια χρονιά μου πρότεινε, πειστικά και επαναλαμβανόμενα, να μείνω στη Φλώρινα, να παρατήσω τους Γιαννιώτες που θα με έκαναν «σημειωτιστή» και να δουλέψουμε τα «δικά μας». Έπρεπε να γυρίσουμε στη Θεσσαλονίκη. Του αρνήθηκα. Δεν μιλήσαμε για κάποια χρόνια, ήταν λογικό –σπάνια άλλωστε αρνιέται ο υποψήφιος στον καθηγητή.

Το 2006 (ή 2007, δεν το θυμάμαι) προκηρύχτηκε μια θέση στο Τμήμα Νηπιαγωγών. Στο Τμήμα του. Του τηλεφώνησα για το αν έχει κάποιον/-α στο μυαλό του για να μην τον δυσκολέψω. Χάρηκε πολύ, δεν το έκρυψε. Μου ζήτησε να με δει την επόμενη μέρα. Πήγα. Καθίσαμε στο κυλικείο για ώρα πολλή –ήπια 5 με 6 espressotουλάχιστον. Έδιωχνε με νεύματα όποιον/-α πλησίαζε. Δεν θα μεσολαβούσε σε τίποτε. Ήθελε μια καθαρή εκλογή, αλλά ήταν σίγουρος με τα βιογραφικά που γνώριζε και με περίμενε. Την ίδια εποχή είχε ανοίξει και μια θέση στο Τμήμα Φιλολογίας στο Ρέθυμνο, στο Πανεπιστήμιο Κρήτης. Ταίριαζε περισσότερο στο προφίλ μου και στα ερευνητικά μου ενδιαφέροντα. Δεν το μετάνιωσα ποτέ που ούτε σκέφτηκα να θέσω υποψηφιότητα. Νιώθω ευλογημένος που επέλεξα τη Φλώρινα και άλλαξε και η ζωή και η καριέρα μου.

Πώς δει πανεπιστημιακή καριέρα διάγειν

Κατά την προσωπική μου εκτίμηση ένας καλός πανεπιστημιακός, ένα δημόσιος διανοούμενος δηλαδή, θα πρέπει να έχει συμμετοχή σε όλα τα παρακάτω, όπως και ο Σουλιώτης:

- Διοργάνωση Συνεδρίων: θα μνημονεύσω το πολύ σημαντικό αφιερωμένο στον Νετζατί Τζουμαλί το 2007 και αυτό της Παιδικής Λογοτεχνίας το 2011.
- Συγγραφή βιβλίων: θα εξάρω το ευφυές και παιγνιώδες *Αλφαθητάριο για την Ποίηση*.
- Εμπλοκή σε Αναλυτικά Προγράμματα Σπουδών: είχε αναμορφώσει το 2012 τα Α.Π. στην Κύπρο και συγγράψει το άκρως ευρηματικό βιβλίο του εκπαιδευτικού *Οδηγίες Πλεύσως* που δεν έχει «παλιώσει» μέχρι σήμερα.
- Να έχει διδάξει σε μεταπτυχιακά προγράμματα, να έχει επιβλέψει διπλωματικές εργασίες και διδακτορικές διατριβές: ίδρυσε δικό του, δίδαξε σε άλλα, επέβλεψε και μερικές, μία την «έσωσε» κιόλας με άκρως προστατευτικό τρόπο (κάποιοι/-ες όταν αποτυγχάνουν να πάρουν το άριστα

το διαστρεβλώνουν μυθοπλαστικά ανακαλύπτοντας πανεπιστημιακούς δράκους και κατεστημένα...).

- Συμμετοχή σε Επιτροπές και άσκηση διοικητικού έργου: διετέλεσε, εκτός των άλλων, Πρόεδρος Τμήματος και Κοσμήτορας Σχολής. Εάν μάλιστα δεν παρανομούσε τότε, δεν θα είχαμε το «Βιβλιολογεΐον» σήμερα –θα αναφερθώ παρακάτω σε αυτό.
- Να έχει σωστή κρίση για τους συναδέλφους του: εκφράστηκε πολλές φορές αρνητικά ή θετικά και σχεδόν πάντα είχε δίκιο. «Είμαστε εμείς και οι παιδαγωγοί» ήταν ένα από τα αγαπημένα του μότο και όχι γιατί είχε κάτι με την παιδαγωγική επιστήμη...
- Διδασκαλία: ο πανεπιστημιακός δεν είναι μόνο ερευνητής. Στις ανθρωπιστικές επιστήμες είναι πρωτίστως δάσκαλος. Και ο Σουλιώτης ήταν αξέχαστος δάσκαλος. Δίδασκε Καβάφη σε νηπιαγωγούς, γιατί πίστευε ότι μετά από αυτήν την εμπειρία δεν θα τους σταματούσε τίποτε στα της Παιδικής Λογοτεχνίας. Και πρόσφερε προπτυχιακό μάθημα για την Ειρωνεία που οι υποδιαιρέσεις της τρομάζουν τους φιλόλογους. Δεν υποστηρίζω ότι είχε δίκιο σε όλες του τις επιλογές. Θεωρώ όμως ότι οι καλοί δάσκαλοι έχουν εμμονές. Στα προπτυχιακά μαθήματα ήθελα να είμαι πάντα μαζί του και τις περισσότερες φορές να έρχεται και η Άννα η Βακάλη. Δεν τον συνοδεύαμε. Κάναμε μάθημα και οι τρεις μαζί. Το απολάμβανε, το χαιρότανε και πολλές φορές καθόμασταν μετά και για να σχολιάσουμε ώρα πολλή το τι κάναμε και για να αστευθούμε με διάφορα. Θα μπορούσα να εξιστορήσω πάρα πολλά και ενδιαφέροντα ανέκδοτα εδώ, αλλά θέλω να μην ξεχάσω να ευχαριστήσω και προσωπικά την Άννα Βακάλη που με στηρίζει όλα αυτά τα χρόνια και με ακολουθεί, ενίοτε και με προσωπικό κόστος και εν μέσω «απειλών».
- Να είναι Διευθυντής Εργαστηρίου: εδώ πρέπει να αναφέρουμε την ίδρυση του *Εργαστηρίου Αγωγής για το Βιβλίο «Βιβλιολογεΐον»*(2009), έμπνευση και δημιουργία του. Δυστυχώς δεν πρόλαβε τα εγκαίνια του Τυπογραφείου, του ενός κομματιού θα λέγαμε του Εργαστηρίου. Το άλλο, το Βιβλιοδετείο, το χάρηκε, έστω λίγο. Εμείς, έχω τη διεύθυνση του εργαστηρίου από τον θάνατό του και μετά, αλλάξαμε αρκετά πράγματα στον τρόπο λειτουργίας, αυτό μας επιτρέπεται. Έπρεπε κιόλας. Στο Βιβλιοδετείο υπεύθυνη είναι η Έφη Παπαγεωργίου, ΕΔΙΠ, που έχει κάνει θαύματα τα τελευταία χρόνια με πολλές δράσεις. Στο Τυπογραφείο άρχοντας είναι ο τελευταίος τυπογράφος εν Ελλάδι μάλλον, αλλά σίγουρα στη Φλώρινα, ο μάστορας Γρηγόρης Αλεξίου. Εδώ θα πρέπει να σας αναφέρω πως στις δύο πιστοποιήσεις που πέρασε το Τμήμα μας, αλλά και το Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης είναι οι δράσεις του Εργαστηρίου μας που εκτιμήθηκαν και αξιολογήθηκαν ως άριστες. Στην πρώτη μία Γαλλίδα συνάδελφος αρνούσαν να το επισκεφθεί ελέω έλλειψης χρόνου και όταν πήγαμε στο Τυπογραφείο, κάθισε 45 λεπτά και συνέγραψε δύο σελίδες στην έκθεσή της αποκλειστικά

για το Εργαστήριο. Της ψήσαμε και ελληνικό καφέ. Τα ίδια και στη δεύτερη πιστοποίηση, για να μην σας κουράζω. Το «Βιβλιολογεΐον» έχει στελεχωθεί πλέον με συνεργάτες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, όλοι και όλες τους εξέχουσες προσωπικότητες. Εδώ θα μου επιτρέψετε να αναφέρω πως είμαστε μια ομάδα συνεργατών που γνώρισε τον Σουλιώτη και τον αγάπησε. Ανάμεσά τους και ο Σάκης Βαϊτσάκης, αρχικά βιβλιοθηκονόμος και τώρα ΕΔΙΠ της Σχολής, καθώς και η Ελένη Φωτιάδου, ο Νίκος Μυρωνίδης και ο Κώστας Ευθυμιάδης (συνεργάτες με μεταπτυχιακές σπουδές και βαθιά κουλτούρα) που μας στηρίζουν χρόνια με τη δουλειά τους από τη Γραμματεία. Δεν αναφέρομαι φυσικά σε συναδέλφους και συναδέλφισσες.

- Να έχει συγγράψει άρθρα, αλλά και να αρθρογραφεί στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο: πλήρης καταθέσεων και εδώ ο Σουλιώτης

Η Δημιουργική Γραφή

Έργοζωής για τον ίδιο αποτέλεσε η ίδρυση του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών «Δημιουργική Γραφή» απευθυνόμενο σε επίδοξους συγγραφείς. Μόνον αυτός θα το είχε σκεφθεί και του το οφείλουμε. Με ήθελε κι εδώ δίπλα του διαρκώς. Υπήρξε όμως διάσταση απόψεων σε αρκετά ζητήματα και σταδιακή δική μου αποστασιοποίηση από το Πρόγραμμα. Με κάλεσε στο Γραφείο του και μου χτύπησε δις το χέρι στο τραπέζι ζητώντας μου να ασχοληθώ περισσότερο με το μεταπτυχιακό. Είδε που κοίταξα προς την πόρτα. Το ζύγισα. Μετά από δευτερόλεπτα αμήχανης σιωπής του είπα πρώτος κάτι με ηρεμία. Επανέλαβε δις «meaculpa, θα διορθωθούν» και χωρίς καμία άλλη συζήτηση μου έδωσε ραντεβού για το μεσημεριανό μας μάθημα. Ο καβγάς αυτός ήταν και η αρχή ενός μεγάλου και απόλυτου έρωτα, όχι σαρκικού ούτε πλατωνικού τύπου. Δύο ανθρώπων. Είχαμε 17 χρόνια διαφορά. Δεν ήταν πατέρας μου ούτε μεγαλύτερος αδερφός μου ούτε στενός μου φίλος. Ήταν Ο Συνεργάτης. Ένας πολύ αγαπημένος μου άνθρωπος. Ζήσαμε μια διετία που μιλήσαμε πολύ, ανοιχτήκαμε, εξομολογηθήκαμε διάφορα που δεν θα μπορούσαμε να τα πούμε σε άλλους. Μου μίλησε για τα τραύματα από την παιδική και νεανική ζωή του που τον χάραξαν και τον στοίχειωσαν, για τις πικρίες του, για τους ανθρώπους που αγάπησε και τις πορείες που δεν ακολούθησε και το τι θα μπορούσε τελικά να γίνει και δεν έγινε καλώς ή κακώς ή πού θα οδηγούσε κάτι τέτοιο. Για την οικογένειά του που τη λάτρευε. Τις συζητήσεις αυτές τις προκαλούσεστις πιο απίθανες στιγμές. Αξίζει να σας διηγηθώ ένα περιστατικό εδώ. Προσκλήθηκε για να διδάξει στιχουργική ο Αλκίνοος Ιωαννίδης, εξαιρετικός άνθρωπος και καλλιτέχνης. Σε γνωστό ξενοδοχείο της Φλώρινας έχει διοργανωθεί δική του συναυλία Σάββατο βράδυ -έναρξη στις 22.00, καθώς τα μαθήματα ολοκληρωνόταν στις 21.30. Είμαστε με τον Σουλιώτη στο Γραφείο του και συζητάμε. Όχι ακόμα τα σοβαρά. Έχω όμως το άγχος ότι αργούμε. Μας καλούν στο σταθερό ότι περιμένουν μόνο εμάς (εκείνον) για να ξεκινήσουν ότι ο χώρος έχει γεμίσει

ασφυκτικά και όλοι διαμαρτύρονται και τέτοια. Τους απαντάει ότι πηγαίνουμε. Μπαίνουμε στο δικό του αυτοκίνητο. Ανάβει τσιγάρο και αρχίζει τα σοβαρά. Χτυπάει το κινητό μου, το δικό του είναι απενεργοποιημένο, μας ψάχνουν. Δεν το σηκώνω και κουνάει συγκαταβατικά το κεφάλι. Συνεχίζουμε, έχει περάσει μια ώρα περίπου και έχουμε μπουκώσει στον καπνό. Τα είχε πει όμως αυτά που ήθελε κι εγώ κάποια δικά μου. «Έχεις όρεξη να πάμε», μου λέει χαμογελώντας. «Όχι», απαντώ γελώντας δυνατά. Φέρνουμε δυο τρεις φορές γύρω τη Φλώρινα χωρίς να μιλάμε. Με αφήνει στο ξενοδοχείο και δίνουμε ραντεβού στο πρωινό μάθημα...

Ανακοινώνει στη Γενική Συνέλευση του Τμήματος ότι θέλει να αναλάβω εγώ το μεταπτυχιακό μόλις συνταξιοδοτηθεί! Είναι μόλις 63 χρονών, άρα σε τέσσερα (4) χρόνια... Εξακολουθούμε να μιλάμε για διάφορα. Χωρίς προσωπεία και ευφυολογήματα. Με ειλικρίνεια. Αυτόν τον Σουλιώτη αγάπησα.

Αγαπήθηκε πολύ από τους φοιτητές και τις φοιτήτριές του, κυρίως του μεταπτυχιακού μας. Το τελευταίο έχει σήμερα πια τρεις (3) Κατευθύνσεις (Συγγραφή, Εκπαίδευση, Σενάριο), είναι σε συνεργασία με το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, έχουμε διαδώσει τη Δημιουργική Γραφή σε όλη την Ελλάδα (εξαετής συνεργασία και με το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο με εξ αποστάσεως εκπαίδευση), έχουμε διοργανώσει πέντε (5) διεθνή συνέδρια Δημιουργικής Γραφής με συμμετοχές των σημαντικότερων συγγραφέων και ακαδημαϊκών δασκάλων, αλλά και ανθρώπους των τεχνών και του πνεύματος (το τελευταίο μάλιστα του 2022 προσκληθήκαμε να το διοργανώσουμε στο Παλέρμο), έχουμε περάσει τη Δημιουργική Γραφή σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης και στα αναλυτικά προγράμματα σπουδών σε όλα σχεδόν τα μαθήματα! Και έχουμε κάνει και άλλα πολλά. Δεν καταφέραμε να πείσουμε τη Σχολή να ιδρύσει Προπτυχιακό Τμήμα Δημιουργικής Γραφής. Εάν γινόταν ή εάν γίνει άμεσα η Φλώρινα θα καταστεί τοπόσημο στον παγκόσμιο πολιτιστικό χάρτη. Επέλεξε άλλο Τμήμα ή και εμφιλοχώρησαν προσωπικές εμπάθειες, αλλά αυτά θα τα πούμε αλλού και με ονόματα όταν θα έρθει η ώρα. Στον Σουλιώτη θα χρωστάμε για πάντα την αρχή!

Έδωσε μια άνιση, όπως έχουμε συνηθίσει να λέμε, εξάμηνη μάχη για τη ζωή στον Κυανό Σταυρό της Θεσσαλονίκης. Τις μισές μέρες στην εντατική. Το χιούμορ δεν τον είχε εγκαταλείψει. Μία από εκείνες τις μέρες στην εντατική του έλεγα τα γνωστά, ότι θα γίνει καλά κτλ. Κοίταξε ψηλά και σήκωσε τα χέρια προς τα επάνω «γίναμε και ένθεοι», τον πείραξα. «Ας μην κλείνουμε πόρτες τέτοιες ώρες», μου απάντησε... Είχε όμως κουραστεί. Φιλοσοφούσε με έναν άλλο τρόπο πια υπερκείμενο της τετριμμένης καθημερινότητας. Σκέφτομαι ότι του δόθηκε ο χρόνος.

Είχα ένα θλιβερό προνόμιο, για να μιλήσω στη γλώσσα του, αυτής της ειρωνείας εννοώ. Να του κρατώ το χέρι στο μεγαλύτερο κομμάτι αυτής της διαδρομής και δεν μπορώ ποτέ να ξεχάσω την Ελένη και τη Δανάη που του συμπαραστάθηκαν με τρόπο που οι λέξεις δεν μπορούν να εκφράσουν. Και η Μάγδα και ο Πάνος αγαπημένοι και πονεμένοι πολύ τότε. Τον έχω δει αρκετές φορές στον ύπνο μου, πάντα γελαστό και πάντα με τσιγάρο στο χέρι. Λυτρωμένο.

Είμαι κατά της μυθοποίησης και της αγιοποίησης που επιχειρείται από διάφορους για τον ίδιο. Αυτών που έσπευσαν να μιμηθούν τον τρόπο συμπεριφοράς, ομιλίας, ενίοτε και γραφής του. Την αύρα του αδύνατο, βεβαίως. Άλλοι/-ες πολιτογραφήθηκαν φίλοι ή συνεχιστές κάποιου έργου του, γίνονται λάθη σε πολλά.

Για όλη μου τη ζωή θα είμαι εδώ για τη δική του μνήμη.